

ONNETTOMUUS

1. Onnettomuus Jumalan suunnitelmassa. Niin syvimmältä olemukseltaan kuin ulkoisesti onnettomuus on tasapainon järkkymistä. Se on sukua rangaistukselle siinä mielessä, että se johtuu viime kädessä ihmisen synnistä. Se eroaa kuitenkin rangaistuksesta, koska se koskee koko luomakuntaa ja tuo selvemmin esiin saatanan kasvot: maailma on hänen valtansa alainen koettelemuksen ajaksi (Job 1:12; Matt. 24:22). Onnettomuus on yhteisöön kohdistuva ”isku” (naga’, lyödä), joka osoittaa, missä määrin synti vaikuttaa ihmiskunnan historiassa (Ilm. 6:8; 8:6; 9:19).

Sota, nälänhätä, rutto, kuolema: Ilmestyskirja ei esitä näitä vitsauksia pelkkänä aikaan kuuluvana ilmiönä. Jos nimitäin seurataan sen kirjallisia yhteyksiä aikaisempiin apokalyipseihin, löytyy juonne, joka ulottuu juutalaisuuden myöhäisistä kirjoista (Viis. 10–19; Dan. 9:24–27; 12:1) psalmien (Ps. 78; 105) ja profeettojen (Hes. 14; 21; 38; Jes. 24; Sef. 1:2–3) kautta aina Egyptin vitsauksiin asti (2. Moos. 7–10). Silloin onnettomuuden merkitys käy selväksi: se on osa sitä suurta tuomiota, joka pääsiäinen on. Ensimmäisen pääsiäisen ja ensimmäisen eksoduksen vapautus on esikuva eskatologisesta vapautuksesta, jota me elämme.

Tässä pääsiäisen valossa onnettomuuden todellinen luonne paljastuu: hetki, jolloin synnin kuoleman voima näyttää siinä voittavan, merkitsee sen tappion ja Kristuksen voiton alkua. Jumalan rakkauden vaikutuksesta, joka toimii ristissä, onnettomuuden merkitys muuttuu (Room. 8:31–39; Ilm. 7:3; 10:7).

2. Ihminen onnettomuuden edessä. Jos onnettomuus on tällainen, ihmisen tulee katsoa sitä totuudenmukaisesti. Hän ei saa pilkata Jumalaa (Ilm. 16:9) eikä kääntyä minkään epäjumalan puoleen, joka vapauttaisi hänet siitä (2. Kun. 1:2–17; Jes. 44:17; 47:13). Hänen tulee tunnistaa siinä ajan merkki (Luuk. 12:54–58), ilmaus siitä, että hän on synnin orja, sekä ilmoitus Pelastajan vierailun läheisyydestä (Matt. 24:33). Onnettomuus ennakoii Jahven päivää: se on viimeinen vaatimus kääntymykseen (Ilm. 9:20–21), kutsu valvoa (Matt. 24:44). Ennen kaikkea se on kuitenkin täydellisen vapautuksemme alku: ”Kun tämä alkaa tapahtua, nousee suoriksi ja nostakaa pääanne, sillä vapautukseen on lähellä” (Luuk. 21:28).

Samaan eskatologiseen näkökulmaan kuuluu, että onnettomuus seuraa Jumalan sanan leviämistä maailmassa (Ilm. 11:1–13), sillä se ilmaisee omalla tavallaan Antikristuksen salaisuuden samanaikaista kehittymistä. Ennen kaikkea kristityn tulee kuitenkin elää onnettomuuden keskellä varmana siitä, että häntä rakastetaan (Luuk. 21:8–19), ja Kristuksen voimassa (2. Kor. 12:9). Varsinaisesti eskatologinen mielentila, jota onnettomuuden tulee ylläpitää meissä, on siis odotus: onnettomuus todistaa uuden maailman syntymästä ja Hengen työstä, joka johdattaa koko luomakuntaa kohti täydellistä lunastusta (Matt. 24:6–8; Room. 8:19–23).

Katso myös: → chatiments — colere B — deluge — Tuomio AT I 2 ; II I — souffrance — visite